

МЕДЪ И ЖИЛО.

Чоcho Пипонкьовъ и Дудулчо се сръщаха вънъ отъ града. Двамата бѣха близки приятели и първи братовчеди. Затова се зарадваха много, като се видѣха.

— О, Чоcho!...

— О, Дудулчо! — завикаха тѣ и почнаха да подскачатъ.

Бѣше хубавъ лѣтенъ день. Слънцето печеше силно, и въ въздуха бръмчеха пчели и кацаха по полскитѣ цвѣти. Чоcho се услуша въ това непрѣстанно трудолюбиво бѣрмчене и каза:

— Знаешъ ли какво, Дудулчо? — нализу трѣбва да има кошери, познавамъ по пчелитѣ.

— Тѣй ли? — рѣче Дудулчо и почна да върти дяволскитѣ си очи наоколо.

— Ха, ето тамъ, задъ онай ограда трѣбва да сж! О, какъ ми се яде медъ! Да идемъ да си извадимъ.

Двамата приятели прѣскочиха полека оградата, дѣто имаше нѣколко кошери, разгледаха добрѣ, и като видѣха, че нѣма жива човѣшка душа наоколо, приближиха рѣшително до

единъ кошеръ. Близко тамъ на земята лежеха голѣмитѣ ржкавици на пчеларя, които му служеха да пази ржцѣтѣ си отъ ожилване.

Дудулчо в имателно ги нѣхлу на ржцѣтѣ си, приближи единъ кошеръ и извика:

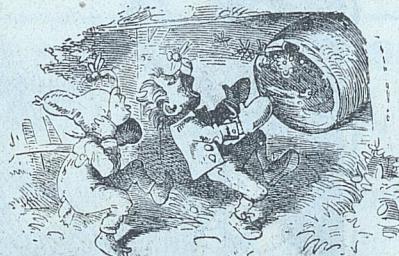

— Напрѣдъ!

— Наззадъ! — каза една жълта пчелица, като изкочи изъ прелката.

Но Чоcho и Дудулчо не разбраха нейната закана. Дудулчо посегна и подигна кошера.

Пчелитѣ се раздвишиха, зашумѣха и изкочиха зли и люти навънъ. Тѣ се спуснаха върху малкитѣ немирници и

почнаха да зѣнкатъ като куршуми около ушитѣ имъ. Една ужили Дудулчо по горната устна, друга ужили Чоcho по топчестото носле. Двамата крадци почнаха да пищятъ отъ болки.

Пчеларътъ чу тия писъци и бѣрзо пристигна. Той не иска да накаже пакостниците, защото видѣ, че неговите пчели сж ги наказали доста. Той само се смѣеше, като ги гледаше, какъ бѣ-